

махме една ратакия, която пратихме една вѣчерь да наточи вино за вѣчеря. Прѣзполвили бѣхме вѣчерята и нито вино донесохъ, нито ратакията са завърнъ. Майка ми, тя бѣше препрѣна жена, отиде да я выка самичка. Намѣрила вратата на поницата отворены и никой не отговорилъ на выканieto ѝ. Тя ми заповѣда да зема една свѣщъ и да идъ съ нея. Азъ вървѣхъ напредъ за да свѣти, и гледахъ на срѣща си, не гледахъ предъ краката си. Изведнажъ са спѣнахъ и паднахъ връхъ нѣкакъвъ трупъ. Свѣщъта ми угаснъ, и, като рѣкохъ да са дигнъ, облѣгнѣхъ са на една рѣка смразена, студена като ледъ. Надавамъ выкъ и готварката ни са затичя и престага при насъ съ свѣщъ връжа. Като свѣтнѣхъ, какво да видимъ? Горката наша ратакия прострѣна по очи, досуцъ примрѣла, не дума, не гледа. Издигатъ я, попрѣскватъ я съ студена вода и тя полѣка-лѣка дохожда на себѣси. Но едвамъ си отвори очитѣ и хванъ да выка: — Леле Варе! Ей я на, ей я на! — Коя мари? попыта я майка ми. — Голѣмата бѣла жена, покачената на грѣдата. Гледайте, глѣдайте Ный поглѣднахме на нататѣкъ дѣт ни показваше и наистинна видѣхме нещо бѣло, дълго, покачено въ единъ кътъ.

— Не е ли туй? извыка готвачката, като